

İnsanlarda Asıl

Ebu Abdullah et-Tunusi

3 Oca, 2018

<https://ilimvecihat.com>

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah'a aittir. Onun tek olduğuna, ortağı olmadığına ve kendisinden başka ilah olmadığına şahitlik ederim. Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'inde onun kulu ve elçisi olduğuna şahitlik ederim.

Ey Allah'ım, Hz. Muhammed'e ve O'nun âline salat et. İbrahim (*aleyhisselam*)'a ve âline salat ettiğin gibi. Şüphe yok ki, sen Hamid'sin, (Öğülmüş yalnız sensin), Mecid'sin (Şan ve şeref sahibi yalnız sensin.)

Ey Allah'ım, Hz. Muhammed'e ve O'nun âline mübarek eyle. Hz. İbrahim (*aleyhisselam*)'a ve âline mübarek eylediğin gibi. Şüphe yok ki, sen Hamid'sin, (Öğülmüş yalnız sensin), Mecid'sin. (Şan ve şeref sahibi yalnız sensin)

Allah (*azze ve celle*)'nin üzerimizdeki nimetlerinden bir tanesi de; Asrımızda sahih akideyi, Suud hükümetinin destekçileri olan sultanın âlimlerinin insanlara güzel gösterdiği ırcanın saldırılarından koruyan ve müdafaa eden gençler var etmesidir. Böylece dünyanın her yerinde vasat ümmetin hakiki müntesipleri var oldu ve onlar Abdullah'ın oğlu Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in getirdiği dini neşrettiler. Şeytan bu ümmeti irca fitnesi ile saptırmayı başaramayınca onların arasında aşırılığın ve güncel tabir ile tekfirciliğin tohumlarını ekti. Bu husus bazı muhlis gençleri şaşırttı ve yanılttı. Onlar da Haricilerin inanç esaslarından neşvu nema bulan bu aşırı görüşleri, İslam'ın asıllarından zan ederek bu esasları asrımızda içi boşaltılmış terimler ve insanlara anlatılmayan hususlar babında görerek bu esaslara intisap ettiler. Bunun akabinde korkulan oldu ve kendisini İslam dinine nispet eden topluluklarda asıl küfürdür dediler.

Bu bid'atın yayılmasının en bariz sebebi, insanların, iman meselelerinde ve muayyeni tekfirde ki tafsilattan cahil olmalarıydı. Asrımızın iman ve küfür meselelerinde kalemi güçlü olan ve basiret sahibi âlimlerin tavsiyelerine danışmadan, muayyen ile alakalı tafsilatlara vakıf olmadan bazı kitaplarını okudular ve bu bid'ata müptela oldular. Ki bu meseleler muayyenin canına ve malına taalluk eden meselelerdir. Bu meseleler hususunda yalnızca Allah (*azze ve celle*)'nin olgunluk ve basiret verdiği kalbini, gözünü ve kulaklarını hidayet ettiği insanlar gerekli ehemmiyeti gösterirler. Ancak asrımızda gençlerimizin vakitlerini, fayda vermeyen Facebook ve Twitter sayfalarında zayi ettiklerinden dolayı bu mesele onların gözünde önemini yitirmiş ve bu konuda gevşek davranmaya başlamışlardır.

Şeytanın bu bid'atın ardından insanların hayatına soktuğu ikinci münker ise insanların durumu hakkında tevakkuf ve tebeyyün şartını getirmektir. Oysa

insanlar bu bid'ata müptela olurken insanlara verilen İslam hükmünün hükmi İslam ve hakiki İslam diye ikiye ayrıldığını unuttular. Kim bu iki mefhumu iyi anlamayıp arasındaki farkı gözetmez ise birçok meselede yanılacak ve hem kendisi için hem de vaki için ciddi bir zarar teşkil edecektir. Bu sebeple bu mefhumların iyi anlaşılması ve vakiada bu mefhumların gerektirdiği hükümlerin uygulamaya dökülmesi bir zarurettir.

Hakiki İslam, kişiye Allah (*azze ve celle*) huzurunda fayda verecek olan İslam'dır. Hakiki İslam, yalnızca Allah (*azze ve celle*)'yi ubudiyette birlemek, tağutları inkâr edip onlardan ve amellerinden beri olmak, kâfirlere düşmanlık beslemek, müminleri dost edinmek, İslam dininin zahirde ve batında emrettiği bütün emirlere boyun eğmek ve İslam dininin ameli, kavli ve kalbi olan bütün rükünlerini yerine getirmek sureti ile gerçekleşir ve kişiye Allah (*azze ve celle*) huzurunda fayda verir. İşte bunu yapanlar başlangıç olarak İslam dininin aslını yerine getirmiş ve cennet ehli olmaya hak kazanmış kişilerdir. Kimileri de şfaat edilenlerden olur. Onlar ise vaciplerde taksirat göstermekle beraber veya haramlar konusunda gevşek davranmakla beraber İslam dininin aslını yerine getirenlerdir. İşte bu taife Allah'ın (*azze ve celle*) vadi ile ne kadar günahkâr olursalar olsunlar cennete girecekler ve orada ebedi kalacaklar.

İslam Dininin Asıllarında Tefrite Gidenler İse İkiye Ayrılırlar;

1- Bunlar, İslam dininde küfür olan veya şirk olan bir fiili yaparak İslam dininde tefrite gitmiş insanlardır. Örneğin; Namazı terk etmek, hâkimiyet tevhidinde Allah (*azze ve celle*)'ye ortak koşmak, Müslümanların aleyhine kâfirlere yardım etmek vb. fiiller. Bu taife yaptıkları küfür ve şirk fiilleri esas alınarak tekfirin manileri ortadan kalktıktan ve şartları vaki olduktan sonra tekfir edilirler.

2- Bunlar ise, yaptıkları küfür ve şirk amelleri zahir olmamış veya yaptıkları bu cürümü gizleyenlerdir. Eğer bu insanlardan İslam alametleri sadır olmuş ise bu insanlara Müslüman muamelesi yapılır ve eğer küfrünü gizleyenlerden ise bunlar münafıktır ve cehennem en alt tabakasında azap görecekler.

Hükmi İslam, kendisinden henüz bir küfür fiili sadır olmamış muayyen bir şahsa Müslüman muamelesi yapılmasıdır. Bir kişi için hükmi İslam'ın sabit olabilmesi için, kendisini İslama nispet etmesi, adil bir şahidin şahitliği veya İslamın delaleti kat'i olan şiarlarından herhangi bir tanesini izhar etmesi yeterlidir. Kendisi hakkında hükmi İslam'ın sabit olduğu kimse Müslüman addedilir ve muamelatta Müslüman gibi muamele edilir. Bu konuda Buhari, Müslim ve diğer hadis kaynaklarında birçok hadis rivayet edilmiştir. Bunlardan bazıları; Usame bin Zeyd hadisi, Rasûlullah (*aleyhissalâtu vesselâm*)

efendimizin Müslüman olduk demeyi beceremeyenleri öldürenlerden beri olması, Enes (*radiyallahu anhu*)'nun sabah namazı için ezan okuyan insanlara saldırmaması ve gene Enes (*radiyallahu anhu*)'nun Rasûlullah (*aleyhissalâtu vesselâm*) efendimizden rivayet ettiği şu hadis bu konuda delil teşkil eder; **“Kim bizim namazımızı kılar, kıblemize yönelir ve kestiğimizi yerse o Müslümandır, Allah ve Rasûlünün zimmetindedir.”** İşte bu zikrettiğim deliller ve diğer zikretmediklerim İslam'ın şiarlarından herhangi bir tanesini izhar eden bir insanın Müslüman sıfatını kazanması için yeterlidir. Hatta kendisini İslam'a nispet eden bir insanın İslam'ı bozan bir ameli izhar etmediği sürece canını, malını ve ırzını dokunulmaz kılacak manada hadisler rivayet edilmiştir.

İmam Müslim iman kitabında şu hadisi rivayet etmiştir; “İmrân İbnu'l-Husayn *radiyallahu anhümâ* anlatıyor: "Sakif, Benî Ukayl'in müttefiki idi. Sakîfliler, Rasûlullah (*aleyhissalâtu vesselâm*)'ın ahabından iki kişiyi esir ettiler. Buna mukabil Müslümanlar da Benî Ukayl'dan bir kişiyi esir ettiler, adamla birlikte Adbâ adlı deveyi de ele geçirdiler. Adam bağlı halde iken Rasûlullah (*aleyhissalâtu vesselâm*) yanına geldi. Adam:

"- Ey Muhammed!" dedi. Rasûlullah (*aleyhissalâtu vesselâm*):

"- Ne istiyorsun?" diye sordu:

"- Beni niye yakaladınız, hacıları geçene (yani Adbâ'ya) niye el koydunuz?" dedi:

Rasûlullah (*aleyhissalâtu vesselâm*) meseleyi büyötmek için:

"- Seni müttefiklerin olan Sakifin cinayetinden dolayı yakaladım!" cevabını verdi, sonra oradan ayrılıp gitti. Adam tekrar seslenerek:

"- Ey Muhammed! Ey Muhammed" dedi. Rasûlullah (*aleyhissalâtu vesselâm*) merhametli ve nezâketli idi. Adama dönerek:

"- Ne istiyorsun?" dedi. Adam:

"- Ben Müslümanım!" dedi. Rasûlullah (*aleyhissalâtu vesselâm*):

"- Sen bunu, daha önce, kendi durumuna sahip iken söylemiş olsaydın, tamamiyle kurtulurdun" dedi ve adamdan uzaklaştı..."

Bu hadiste istidlal yapılan nokta Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) "Sen bunu, daha önce, kendi durumuna sahip iken söylemiş olsaydın, tamamıyla

kurtulurdun" buyurmasıdır. Yani esir olmadan önce eğer Rasûlullah (*aleyhissalâtu vesselâm*)'ın ashabına ben Müslümanım deseydi o şu anda olduğu gibi esir olmayacaktı ve kendisine Müslüman muamelesi yapılacaktı. Gene İmam Ahmed'in ve Ebu Davud'un zikrettiği Furat ibnu Hayyan hadisi de buna delildir.

Furat ibnu Hayyan şöyle rivayet ediyor; Rasûlullah (*sallallahu aleyi ve sellem*) Furat'ın öldürülmesini emretti. Bu adam zimmî (İslam ülkesinde yaşayan bir gayri müslim vatandaş) idi. Aynı zamanda Ebû Süfyan'ın casusu ve Ensardan da bir adamın ahit verdiği bir kimse olarak bulunuyordu. Derken bu adam Ensardan bir topluluğa uğradı ve: "Şüphesiz ki ben bir müslümanım" dedi. Bunun üzerine Ensar'dan bir adam: "Ya Rasûlullah! Bu adam ben müslümanım diyor" dedi. Rasûlullah (*sallallahu aleyi ve sellem*) Efendimiz: "**Sizden öyle kimseler var ki biz onları imanlarıyla başbaşa bırakıyoruz ve onlardan biri de Furat b. Hayyan'dır!**" buyurdu.

Bu ve benzeri hadisler asrımızda kendini İslam'a nispet eden halkların durumu gibi, kendini İslam'a nisbet eden insanların hükmi olarak Müslüman olduklarına delalet eden kat'i delillerdir. Bu hadislerden ortaya çıkan başka bir gerçek ise, Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), insanlara Müslüman hükmü verilebilmesi için kendilerini İslam'a nispet etmelerini yeterli görmüş ve onların önüne başka şartlar sunmamıştır. İnsanların zahirine göre hüküm vermek İslam dininin yüce kaidelerinden bir tanesidir. Böylece onların üzerine İslam hükümlerini inzal etmek kolaylaşacak ve onlar İslam dininin kolaylığını, adaletini ve kendisine ait ayırıcı özelliklerini bizzat kendi gözleri ile müşahede edecekler netice itibari ile iman nuru kalplere doğru bir vesile bulacak.

Hafız Şeyh el-Hakemi şöyle söyledi; "Sonra şunu bil ki ey kardeşim! Allah (*azze ve celle*) seni ve beni irşad etsin. İnsanlar dünyada ki rezillikten ve ahiretteki elem verici azaptan kurtulmak için İslam dinini emirlerine iltizam etmeli ve meşhur Cibril hadisinde ve benzeri hadislerde zikredilen amelleri hakiki manada yerine getirmelidir. Fakat kişi zahirde hali böyle olduğu halde insanlara izhar etmediği küfür amelleri işliyorsan o kişi üzerinde İslam ahkâmı icra edilir. İzhar etmeyip gizlediği ameller ise Allah (*azze ve celle*) katında muhasebe edilir. Nitekim Allah (*azze ve celle*) bir ayetinde; "**Eğer namazı kılıp zekatı verirlerse yollarını bırakın**" başka bir ayette ise **sizin dinde kardeşlerinizdir**" buyumaktadır." Mearic el-Kabul 2/608"

Bizlere bu hadislerde ortaya çıkan başka bir mesele ise bu hadiselerin bazılarının İslam diyarında gerçekleşmemiş olmasıdır. Nitekim bu gerçek sayesinde İslam dininin zahir ve kat'i surette alamet olan şiarları küfür diyarında insanlar üzerinde icra edilmez diyen insanların bu sözleri batıllığı

ortaya çıkıyor. Zaten “İslam alametleri küfür diyarında icra edilmez” diyenlerin bu kavli ümmetin selefi arasında hiç işitilmemiş ve sonradan uydurulmuş olan kavildir. Hadislerin zahirine de baktığımız zaman Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in bu şiarları izhar eden insanların İslam’ını kabul edip içlerinde gizlediklerini Allah (*azze ve celle*)’ye havale ettiğini göreceğiz. Kim bu konuda ümmete muhalefet edip tek kalırsa cehennemde de tek kalacaktır.

Müsned’de ve başka hadis kaynaklarında rivayet edilen Zatı Envat hadisi, İslam dinini kabul etmiş ancak henüz yeni Müslüman olduğu için İslam dininin rükünlerinin tamamını idrak edememiş insanlara İslam hükmü verilmesi için yeterli bir delildir. Nitekim hadiste bahsi geçen sahabiler Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’den şirk olan bir amel talep etmişlerdi ancak henüz İslam dinine yeni girdikleri için ayrıca İslam dininin rükünlerinin tamamını idrak etmedikleri için Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) tarafından tekfir edilmediler. Bu hadis, muteber cehaletin cahil için özür olacağı noktasında ve İslam dininin rükünlerinin tamamını idrak edememiş insanların Müslüman olduğu noktasında delil olduğu için, asrımızın bidatçıları bu hadisin zayıf olduğu hususunda insanlar içi şüphe oluşturdular. Bununla beraber, hadisin birçok ilim ehli tarafından sahih kabul edilmesine rağmen İmam San’ani’nin bu hadisi mercuh kabul etmesini öne sürerek bu hadisi red ettiler. Bu da, bütün bidatçılarda olduğu gibi bu insanların da önce bir şeyi itikad edip ondan sonra bu itikad için delil edindiklerini gösteriyor vel iyazu billah!

Bütün Bu Zikrettiklerimizden Ortaya Çıkan Sonuç İse Şudur;

Biz, kendini İslam’a nispet eden ve İslam’ı bozan herhangi bir ameline şahit olmadığımız bir kimsenin Müslüman olduğuna hükmederiz. Bu o hakikatte de Müslümandır demek değildir. Gizledikleri ve İslam dininin hakikatleri hakkında bize izhar etmediği taksiratı ise Allah (*azze ve celle*)’ye bırakılır. Bu nedenle kendisini İslam’a nispet eden insanlara zulmetmek yerine, İslam dininin hakikatlerini onlara anlatmalı, bu konuda onlara yardımcı olup onların ellerinden tutmalıyız. Nitekim onların şeriatta ki durumu Müslüman addedilmeleridir. Ve Müslüman olan insanlara yardımcı olmak, onlara dinlerinin hakikatini öğretmek, bu konuda onlara yumuşak davranmak ve yaptıkları takdirde İslam dininden çıkacakları amelleri kendilerine beyan etmek vaciptir.

Ümmetin şu anda bulunduğu durum maalesef yeni değildir. Bilakis İbnul Kayyim (*rahimehullah*)’ın zamanında bile durum böyleydi. İbnul Kayyim (*rahimehullah*) İ’lamul Muvakki’in kitabında bu durumu şöyle anlatıyor; “Dünyada ki tağutların ve insanların halini biraz tefekkür ettiğin zaman şunu

göreceksin; İnsanlar Allah (*azze ve celle*)'ye ibadetten tağuta ibadete yönelmişler, Allah (*azze ve celle*)'ye itaat edip onun kanunlarına muhakeme olmayı bırakıp tağuta itaat edip onun kanunlarına muhakeme olmaya başlamışlar.”

Ümmetin imamları olan İbnu Teymiyye, İmam zehebi, İbnul Kayyim, İbnu Kesir ve İbnu Recep (*rahimehumullah*) zamanında durum böyle ise sen bizim günümüzün insanların durumu hiç sorma! Ancak onlar buna rağmen kendi içinde yaşadıkları toplumları genel olarak küfür ile itham edip onlarda asıl kâfir olmalarıdır demediler. Onlardan sonra gelen imamlar bile sapkınlığın dozu ne kadar yüksek olursa olsun kendi içerisinde yaşadıkları toplumları kâfir olarak nitelendirmediler. Nitekim Allame Şeyh Muhammet bin Abdulvehhab bunun bir örneğidir. Şeyh Muhammet bin Abdulvehhab kendi zamanında bugün içerisinde yaşadığımız toplumun liderlerini şeriat kanunlarını tebdil ettikleri için tekfir etse de ve o darlar için Darul Küfür dese de, o toplumun insanlarına kâfir dememiş onların yaşadığı beldelere “Keşfuş-Şubuhât” kitabında “Müslüman Beldeler” demiştir.

İşin garip kısmı ise, İslam beldelerinde yaşayan insanlarda asıl kâfir olmalarıdır düşüncesine sahip olanların durumudur. Çünkü onların içlerinde gizlediklerine muttlali olamadığımız için bu hüküm onları da kapsamaktadır. Bu bidatları sebebi ile insanlar onları yolda gördükleri zaman ırzlarını, canlarını ve mallarını helal görüp onların haklarına tecavüz edebilirler. Gene bu bidatları sebebi ile Müslüman beldelerde hedef gözetmeden saldırı yapmaları caizdir çünkü onlara göre herkes asli kâfirdir. Hatta onlara göre bunu yapanlar günahkar değil kâfirleri öldürdükleri için dinin yardımcılarından addedilir. Bir gün bu aşırııcılardan bir tanesine sordum; “Ben seni secde ederken görürsem sana ne hüküm vereyim?” O şöyle cevap verdi; “Bana kâfir hükmünü ver çünkü sen beni tanımıyorsun.” Ben; “Allah'ın selamı senin üzerine olsun ben cahiller ile muhatap olmak istemiyorum.” dedim ve onun yanından ayrıldım.

Bu bidatçıların ortaya attıkları bu bidatın getirilerinden kurtulma şanları asla ve asla yok. Hatta onlardan bazıları bu sapık fikirleri sebebi ile hala Mekke döneminde olduklarını ve Allah (*azze ve celle*) yolunda her zaman bir taifenin cihad edeceğini açık bir şekilde haber veren hadisleri görmezden gelerek şu andaki cihad hareketlerine itibar etmediklerini açık açık söylüyorlar. Gene onlar Müslüman beldelerin avamına İslam hükmü verme konusunda tevakkuf eder yada herkesin asli kâfir olduğunu sadece kendi belirledikleri şartlar doğrultusunda İslam'ına şahit oldukları kişileri Müslüman kabul ederler. Bu bidatçılar, haricilere benzememek için “iki durum arasındaki durum” istilahi ile öne çıkan ve büyük günah Müslümanları ne Müslüman ne de kâfir diye

nitelendirmeyen mutezile'yi bile geçtiler. Bunlar namaza devam eden ve herhangi küfür veya büyük günah işlemeyen insanlara bile kâfir gözü ile baktılar. Bu bidatın sahipleri, Kur'an'dan, Sünnetten ve ilim ehlinde gelen zahir naslar bize gösterdiği üzere sapık bir taifedirler.

Ayrıca bu sapık taifenin bir insana Müslüman hükmü verilebilmesi için belirlemiş oldukları şartlar bir hocadan diğer hocaya değişebilecek olan, cami' ve mani' olmayan şartlardır. Bu sapıklardan bazıları sadece tağutları tekfir etmenin yeterli olmayacağını, onlara oy verenlerinde tekfir edilmesi gerektiğini, bir başkası cehaleti mazeret görenlerin de tekfir edilmesi gerektiğini, diğeri irca ehlinin şehlerini de tekfir etmek gerektiğini, başka birisi de çıkıp halkları tekfir etmesi gerektiğini, bir diğeri de çıkıp bu saydıklarımızı nerede bittiği konusunda hala bir sonuca varamadıkları silsile ile tekfir etmesi gerektiğini şart koşarlar. Nitekim bu sapıklar adetleri üzere şu anda bile birbirlerini sapıklık ve küfür ile itham etmektedirler.

Asrımızda hali belli olmayan ve batılılar gibi giyinen insanların durumu ise bazı kardeşlerimize kapalı gelmektedir. Nitekim toplumumuzda hali belli olmayan ve İslam alametlerini izhar etmeyen insanlar ile karşılaşabiliyoruz. Bu durum özellikle de Mısır, Lübnan ve Tunus gibi laikliğin ve demokrasinin hüküm sürdüğü beldelerde böyledir. Allah (*azze ve celle*) daha iyi bilmek le beraber benim bu konuda meylettiğim görüş; Bu insanların durumu yaşadıkları mıntıkaya göre değişir. Ancak şu anda bizim beldelerimizde avam kendisini İslam'a nispet ettiğinden dolayı onlara da Müslüman muamelesi yapılır ve Müslümanın Müslüman üzerindeki hakları onlar içinde geçerlidir özellikle de onların lehine karineler mevcut ise. Böylece kalpler ülfet bulur ve insanlar hoş bir şekilde İslam dininin hakikatine davet edilir. Bu insanların durumu, hata ile öldürmek, miras paylaşmak ve kestiğinin yenmesi gibi başkalarının hakkına taalluk eden meselelerde ortaya çıkar. Eğer bir kişi veya bir topluluk hakkında şüphe güçlenirse o zaman onlar hakkında hüküm vermekten imtina etmek ve ihtiyaç anında onlara akidelerini sormak caiz olur. Nitekim Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) cemaat ile namaz kılmayan insan hakkında tevakkuf etmişti. Ancak zikrettiğimiz bu hususu, asrın sapıklarının yaptığı gibi İslam dininde delaleti kat'i olan şiarları izhar eden insanlar hakkında tevakkuf etmek demek değildir. Beyan ettiğimiz üzere bu şiarlardan herhangi bir tanesini izhar eden bir insan artık meçhul olmaz. Bu zikrettiğimiz tevakkuf kendisi hakkında şüphe edilen ve İslam'ın hiçbir şiarını izhar etmeyen insanlar için caizdir. Yahudi ve Hristiyan mahallelerde yaşayan insanlar gibi çoğunluğun kendisini küfre nispet ettiği ortamlarda bulunan insanlar, aksini izhar edinceye kadar çoğunluğun hükmünü alır. Ancak şirk ortamlarında bulunan insanlar veya küfrün davetçiliğinin yapıldığı meclislerde bulunan insanların sadece İslam şiarlarını izhar etmeleri yeterli olmaz. Bununla

beraber yaptıkları cürümden tevbe etmelidirler. Çünkü bu alametler aksi bulunduğu zaman fayda vermez.

Son olarak kendime ve kardeşlerime nasihatim; İnsanlara İslam dininin hakikatlerini anlatırken hikmetli ve nazik olun. Böylece mücrimlerin yolu Salihlerin yolundan ayrılsın. Böylece yaşayanlar delil üzere ölenler de delil üzere ölsünler. Bir insan İslam dinine olan düşmanlığını açık bir şekilde izhar etmiyorsa, küfrü itikad edinmesi ona davette hikmetli ve nazik davranmaktan bizi engellememelidir. Allah (*azze ve celle*) müminlere şunu hatırlatıyor; **“Önceden siz de böyle iken Allah size lütfetti; o halde iyi anlayıp dinleyin. Şüphesiz Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır.”** (Nisa, 94)

Rasûlullah (*aleyhissalâtu vesselâm*) şöyle buyurmaktadır; **“Allah’ın senin elinle bir kişiyi hidayet etmesi senin için kırmızı develerden daha hayırlıdır.”**

Allah’a hamd ve Rasûlü Muhammed’e salât ve selam olsun. Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Tercüme: **Ebu Mervan El-Halili**